BONS I DOLENT

ha instal·lat en els darrers anys la sensació de ser més del Girona FC [/girona-fc/] que el que es té al costat, que el veí de dalt o que la caixera del supermercat. Sembla que si un s'ha apuntat a la febre blanc-i-vermella en les darreres setmanes, els darrers mesos o en les darreres temporades no té prou pedrigrí per ser admès en el grup de mereixedors de les celebracions de les victòries o dels èxits finals quan arribin.

La tàctica per fer aquest barem és senzilla, es tracta de repetir moltes vegades en les tertúlies de carrer que un ja anava a futbol no sé quan..., i que en canvi el que té al davant no va viure no sé quina situació perquè no era habitual, i potser ni esporàdic, a Montilivi. L'altra opció és esbombar-ho constantment a través de les respectives xarxes socials. Aleshores encara sembla més oficial el «títol de mereixedor de...».

En aquesta moda, els suposats més antics arriben a reclamar que la gent de nova fornada no vagi a l'estadi, perquè des que això passa els resultats no acompanyen tant. Perdonin, però solemne imbecil·litat!!!.

El problema de tot això és que d'aquests que s'autoproclamen el que en podríem dir seguidors amb pedigrí, no en recordo cap assegut a les graderies de Montilivi quan l'equip jugava a Segona B o Tercera.

Per contra, sí que recordo els 400 o 500 seguidors que en èpoques de vaques flaques passaven fred a Montilivi quan el visitant era el Prat, el Vila-joiosa, l'Eldenc, el Peralta o el Novelda i quan l'equip perdia més que guanyava. I curiosament, ara, aquests mateixos estan contents de tenir cares noves al seu costat, de veure que el que havia estat una grada ensorrada i indecent ara és una graderia habitada cada quinze dies i que, com diu l'himne del club, ara ja són molts més per fer costat a l'equip.

Perquè en realitat no es tracta de si fa més o menys que som o estimem aquest club i que anem a Montilivi, del que es tracta és de mirar endavant i de tenir clar que com més siguem, més forts serem. Perquè els objectius i plans de futur són tan espectacularment ambiciosos i engrescadors, que un equip i una ciutat com Girona no es pot permetre perdre cap peça pel camí.

Aquest és un club que mira ferm cap al segle XXI i voler frenar això o acaparar-ho amb falses argúcies és mantenir un tarannà de poble que ja no es porta, per molt que s'intenti fer veure que sí a base de tuitejar-ho.

«Mira al teu costat, ara ja som dos;

Millor si som molts més, tots junts ho podem fer...»

Doncs això!!!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/07/bons-dolent/844839.html?utm_source=rss